

ระบบลูกขุนในประเทศสหรัฐอเมริกา

ประวัติโดยย่อ

ประวัติความเป็นมาของกฎหมายของสหรัฐอเมริกานั้น เริ่มตั้งแต่ชาวอังกฤษได้เข้าไปตั้งรกรากอยู่ในดินแดนที่เป็นสหรัฐอเมริกาปัจจุบัน คือ เมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 17 โดยแยกย้ายกันไปตั้งหลักแหล่งในท้องถิ่นต่าง ๆ กัน รวม 13 กลุ่ม คือ ที่ Virginia เมื่อ ค.ศ. 1607 ที่ Plymouth เมื่อ ค.ศ. 1620 ที่ Massachusetts เมื่อ ค.ศ. 1630 ที่ Maryland เมื่อ ค.ศ. 1632 นอกจากนี้ยังมีชาวฮอลันดาไปตั้งหลักแหล่งที่ New York ชาวสวีเดนไปตั้งหลักแหล่งที่ Pennsylvania ภายหลังก็กลายเป็นชาวอังกฤษไป และเมื่อปี ค.ศ. 1722 จึงมีชนชาติต่าง ๆ ไปตั้งรกรากอยู่รวม 13 กลุ่ม ด้วยกัน โดยธรรมชาติแล้ว การที่ชนชาติต่าง ๆ อยู่รวมกันเป็นจำนวนมากก็จำต้องมีกฎหมายเพื่อนำมาใช้บังคับให้เกิดความสงบเรียบร้อย ความคิดที่จะนำกฎหมายมาใช้บังคับนี้ได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ ค.ศ. 1607 โดยมีคดีสำคัญเกิดขึ้น และคดีดังกล่าวนี้ได้เป็นคดีถือเป็นบรรทัดฐานต่อมา คือ คดี Calvin's Case (1) ซึ่งได้วางหลักเกณฑ์ไว้ในคำพิพากษาว่า โดยหลักการแล้ว ถ้ามีกรณีพิพาทเกิดขึ้นให้นำเอา Common Law ของอังกฤษมาใช้บังคับ เพราะผู้ท้อพพะมาอยู่ในอเมริกาเป็นชนชาวอังกฤษอยู่แล้ว และดินแดนที่เขาไปตั้งรกรากอยู่ก็ยังไม่มีการยอมรับ ดังนั้นการนำเอา Common Law มาใช้บังคับจึงมีความจำเป็นนอกจากนี้ยังให้นำกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Statutes) ที่เคยมีอยู่ก่อนแล้วมาใช้บังคับประกอบด้วย เพื่อเพิ่มเติมหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลง Common Law ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ในขณะนั้นซึ่งหลักการ ดังกล่าวนี้ได้ถูกยึดถือตลอดมาในกลุ่มต่าง ๆ รวมทั้งกลุ่มที่เกิดขึ้นภายหลังด้วย

¹ อุกฤษ มงคลนาวิน, ประวัติศาสตร์กฎหมายต่างประเทศ (สากล), (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2514), หน้า 50

อย่างไรก็ตาม การศึกษาดังระบบลูกขุนในประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น เพื่อความเข้าใจความเป็นมาของระบบลูกขุนจำเป็นต้องศึกษาถึงประวัติศาสตร์กฎหมายของสหรัฐอเมริกาซึ่งพอจะแบ่งแยกได้ดังนี้

- ก. กฎหมายสหรัฐอเมริกาเมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 17
- ข. กฎหมายสหรัฐอเมริกาเมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 18
- ค. กฎหมายสหรัฐอเมริกาเมื่อประกาศอิสรภาพ
- ง. แนวโน้มของกฎหมายสหรัฐอเมริกาในตอนกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19¹

1. กฎหมายสหรัฐอเมริกาเมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 17 แม้ว่าจะได้มีการยอมรับเอาคอมมอนลอว์มาใช้ในสหรัฐอเมริกา โดยถือหลักการของ Calvin's case ก็จริง แต่การนำมาใช้ก็ยังมีข้อจำกัด คือ ต้องมีความเหมาะสมต่อสภาพการดำรงชีวิตของชนในแต่ละกลุ่มควย อย่างไรก็ตาม มีข้อเท็จจริงที่จะคงยอมรับว่าคอมมอนลอว์เป็นกฎหมายที่ให้ความสำคัญต่อกฎหมายวิธีพิจารณาความซึ่งการนำมาใช้ในสหรัฐอเมริกาได้เกิดปัญหาข้อขัดข้องขึ้นเพราะผู้ที่อพยพเข้าไปในสหรัฐอเมริกาไม่มีนักกฎหมายที่มีความรอบรู้เพียงพอในกระบวนการของคอมมอนลอว์ ทำให้เกิดข้อยุ่งยากในการนำเอาคอมมอนลอว์มาใช้ ยิ่งกว่านั้นในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายสารบัญญัติของคอมมอนลอว์ก็เป็นเรื่องกฎหมายที่บัญญัติขึ้นในขณะที่ยังคงมีระบบศักดินา (feudalism) ซึ่งไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในอเมริกาซึ่งไม่ได้ใช้การปกครองระบบเดียวกับอังกฤษ และปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วแต่เป็นปัญหาใหม่ ๆ ซึ่งคอมมอนลอว์ไม่สามารถจะแก้ปัญหาเหล่านั้น ๆ อย่างไม่ผล เหตุผลที่ไม่อาจนำคอมมอนลอว์มาใช้ได้อย่างเต็มที่ก็ประการหนึ่ง ได้แก่การที่กลุ่มต่าง ๆ ในอเมริกาเป็นกลุ่มชนที่มีความยึดมั่นและ

¹ อุกฤษ มงคลนาวิน, ประวัติศาสตร์กฎหมายต่างประเทศ (สากล), (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2514) หน้า 53

เชิงรุกหลักเสรีภาพส่วนบุคคล ส่วนคอมมอนลอว์เป็นกฎหมายหมู่คุ้มครองความมั่นคงและประโยชน์ของกษัตริย์ ดังนั้นชนกลุ่มต่าง ๆ จึงไม่นิยมที่จะใช้คอมมอนลอว์มากนัก ดังนั้นถึงแม้ว่าโดยหลักการ ในสหรัฐอเมริกาจะยอมรับคอมมอนลอว์ก็จริง แต่ในทางปฏิบัติแล้ว การนำกฎหมายมาใช้บังคับขึ้นอยู่กับความพอใจของผู้พิพากษา เช่น ในบางกลุ่มผู้พิพากษาได้นำเอากฎหมายดั้งเดิมซึ่งมีรากฐานมาจากคัมภีร์ไบเบิลมาใช้ เป็นต้น

เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวแล้ว กลุ่มต่าง ๆ จึงได้จัดทำ Code ขึ้น ได้แก่ Code ของ Massachusetts ในปี ค.ศ. 1634 และของ Pennsylvania ในปี ค.ศ. 1682 และแม้ว่า Code ทั้งสองนี้ยังไม่นับว่าเป็น Code ในรูปสมัยใหม่แบบ Napoleon Code ก็จริง แต่ก็ได้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มต่าง ๆ ในอเมริกาในขณะนั้นมีความนิยมกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งแตกต่างกับความนิยมของอังกฤษที่นิยมกฎหมายที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร¹

2. กฎหมายสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 18 ในคริสต์ศตวรรษที่ 18 สถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งทางด้านการดำรงชีพและทางคานเกรงธุรกิจของประชาชนเริ่มมีสภาพดีขึ้น รวมทั้งความรู้สึกลึกซึ้งต่อคานอังกฤษของกลุ่มต่าง ๆ ลดน้อยลง ทำให้ความพยายามที่จะยอมรับอิทธิพลจากประเทศภาคพื้นยุโรปลดน้อยลงไปด้วย ขณะเดียวกันก็มีความหวาดระแวงต่ออิทธิพลของประเทศภาคพื้นยุโรปที่เข้ามาจากหลุยส์เซียนา สำหรับผู้พิพากษาเองในฐานะที่มีความรู้สึกว่าเป็นชาวอังกฤษก็พยายามที่จะนำเอา Common Law ของอังกฤษมาใช้ในการพิจารณาทั้ง ๆ ที่บรรดาผู้พิพากษาอเมริกันในขณะนั้นได้รับการศึกษาทางคานกฎหมายมาน้อยมาก

¹ H.L.A. Hart, The Concept of Law, (London : Oxford University Press, 1961), pp. 151 - 153

² อุกฤษ- มงคลนาวิน, ประวัติศาสตร์กฎหมายต่างประเทศ (สากล), (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2514), หน้า 52

3. กฎหมายสหรัฐอเมริกาเมื่อประกาศอิสรภาพ อเมริกาได้ประกาศอิสรภาพ เมื่อปี ค.ศ. 1776 และรวบรวมกลุ่มต่าง ๆ ขึ้นเป็นสหรัฐอเมริกา เมื่อ ปี ค.ศ. 1783 และการสถาปนากลุ่มต่าง ๆ ขึ้นเป็นสหรัฐอเมริกาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายประการซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมาย นอกจากนั้นอิทธิพลของต่างประเทศ เช่น ของฝรั่งเศสที่คุกคามอเมริกาอยู่ก่อนหน้านั้นก็หมดสิ้นไป ภายหลังจากที่ประเทศอังกฤษได้ผนวกแคนาดา เมื่อ ค.ศ. 1763 และอิทธิพลนี้ได้สูญสิ้นไปโดยเด็ดขาด เมื่อสหรัฐอเมริกาได้ขอหลุยส์เซียนาไปจากฝรั่งเศส เมื่อ ค.ศ. 1803 และนับจากนั้นเป็นต้นมาฝรั่งเศสก็กลายเป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกา เพราะการประกาศอิสรภาพของประเทศนี้

จากความต้องการที่จะต่อสู้กับอิทธิพลของอังกฤษ รวมทั้งแนวความคิดที่จะจัดทำกฎหมายแห่งชาติขึ้น ทำให้เกิดความนิยมที่จะจัดทำประมวลกฎหมายขนานแบบของฝรั่งเศสและกฎหมายที่ทำขึ้นในรูปแบบประมวลกฎหมายนี้ได้แก่รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาที่ประกาศใช้ เมื่อวันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 1787

นอกจากนี้ ที่ New-Orleans ภายหลังจากการเข้าร่วมเป็นสหรัฐโดยยอมรับประมวลกฎหมายแม่ของฝรั่งเศสเป็นกฎหมายแห่งรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้แก่การยอมรับประมวลกฎหมายแพ่งเมื่อปี ค.ศ. 1808 ซึ่งการยอมรับดังกล่าวนี้ถือได้ว่าเป็นตัวอย่างให้แก่รัฐอื่น ๆ ด้วย

4. แนวโน้มของกฎหมายสหรัฐอเมริกาในตอนกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19
ในขณะนี้ความนิยมกฎหมายในสหรัฐอเมริกาขัดแย้งกันระหว่างความนิยมระบบกฎหมาย Common Law ของอังกฤษ กับความนิยมกฎหมายในรูปแบบประมวลกฎหมายตามแบบอย่างของกฎหมายฝรั่งเศส แต่ดูเหมือนว่าความนิยมกฎหมายในรูปแบบประมวลกฎหมายจะได้รับความนิยมมากกว่าที่จะเห็นได้ว่าในปี ค.ศ. 1836 คณะกรรมาธิการนิติบัญญัติแห่งรัฐ Massachusetts ได้ขอให้จัดทำประมวลกฎหมายประจำรัฐขึ้น และที่รัฐ

New York ในปี ค.ศ. 1846 รัฐธรรมนูญของรัฐนี้ได้กำหนดให้มีการจัดทำประมวลกฎหมายขึ้นในบังคับ นอกจากนี้ มลรัฐต่าง ๆ อีกหลายมลรัฐก็มีแนวโน้มในทางสนับสนุนระบบประมวลกฎหมายมากขึ้นโดยการห้ามไม่ให้อ้างอิงคำพิพากษาของศาลอังกฤษที่ตัดสินไว้ภายหลัง ค.ศ. 1776 ซึ่งเป็นปีที่สหรัฐอเมริกาประกาศเอกราชเป็นต้น และในขณะเดียวกันกับรัฐต่าง ๆ อีกหลายมลรัฐซึ่งเข้าร่วมเป็นสหรัฏไค่่นำกฎหมายของฝรั่งเศสหรือสเปนไปใช้อยู่แล้ว แม้ว่าจะไม่ได้้นำกฎหมายทั้งหมดไปใช้ แต่ก็ได้มีการนำกฎหมายต่าง ๆ ไปใช้อย่างแพร่หลายซึ่งเท่ากับช้จัก Common Law ของอังกฤษไปด้วยในตัว แต่ในที่สุด Common Law ก็ได้รับชัยชนะเพราะว่าประชาชนที่เข้าไปตั้งรกรากในสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่เป็นชาวอังกฤษมีความคุ้นเคยกับภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมต่าง ๆ ของอังกฤษ ย่อมมีความคุ้นเคยและนิยมกฎหมายอังกฤษมากกว่ากฎหมายอื่น

อย่างไรก็ตาม จากวิวัฒนาการทางกฎหมายที่เกิดจากการแข่งขันกันระหว่างกฎหมายสองระบบใหญ่ ๆ ทำให้สหรัฐอเมริกาต้องยอมรับเอา Common Law ของอังกฤษก็จริงแต่ก็เป็น Common Law ที่มีลักษณะเฉพาะ และผิดแผกแตกต่างจาก Common Law ของอังกฤษเพราะเหตุที่ Common Law ของสหรัฐอเมริกาที่มีความใกล้เคียงกับกฎหมายในกลุ่มกฎหมายโรมันมากกว่ากฎหมายของอังกฤษ เนื่องจากได้รับอิทธิพลมากกว่าดังที่โลกกล่าวมาแล้ว

ระบบศาลยุติธรรมในสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกาซึ่งประกอบด้วยมลรัฐต่าง ๆ 50 มลรัฐ มีเนื้อที่ 3,557,103 ตารางไมล์ พลเมืองประมาณ 180,299,000 คน มีประธานาธิบดีเป็นประมุขรัฐบาลที่ปกครองทั้งประเทศ โดยมีศาลยุติธรรมที่มีชื่อว่าศาลสหรัฐ (Federal Courts) เป็นที่ประสิทธิประสาทความยุติธรรมทั่วไป และโดยที่รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐให้อำนาจแต่ละรัฐที่มาารวมกันเป็นอิสระในการดำเนินการปกครองภายใน

แต่ละรัฐมีอำนาจในการตรากฎหมายขึ้นบังคับใช้ ฉะนั้น ทั้ง 50 มลรัฐแห่งสหรัฐอเมริกาก็มีศาลยุติธรรมประจำรัฐของตนเองซึ่งเรียกว่าศาลแห่งรัฐ (State Courts) ซึ่งพอจะจำแนกระบบศาลยุติธรรมของสหรัฐอเมริกาได้ดังนี้

1. ศาลสหรัฐ (Federal Courts) เป็นศาลของรัฐบาลกลางมีอำนาจพิจารณาพิพากษารรคคดีที่เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ และความผิดตามกฎหมายแห่งรัฐ สนธิสัญญา กฎหมายทะเล และคดีพิพาทระหว่างมลรัฐต่าง ๆ ศาลสหรัฐแบ่งออกเป็น 3 ชั้นคือ

1.1 ศาลชั้นต้น (District Courts) ประกอบด้วยผู้พิพากษานายเดียวเป็นองคคณะ มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทุกตัวบทกฎหมาย

1.2 ศาลอุทธรณ์ (Courts of Appeals) มีอยู่ด้วยกัน 11 ศาล ประกอบด้วยผู้พิพากษา 2 นายเป็นองคคณะ มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อุทธรณ์มาจากศาลชั้นต้น และส่วนมากกฎหมายจะบัญญัติให้คดีถึงที่สุดเพียงชั้นอุทธรณ์ เว้นแต่เป็นอุทธรณ์ของกฎหมาย

1.3 ศาลฎีกา (Supreme Courts) มีเพียงศาลเดียว ประกอบด้วยผู้พิพากษาทั้งสิ้น 9 นาย มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อุทธรณ์มาจากศาลอุทธรณ์ รวมทั้งมีอำนาจชี้ขาดกฎหมายหรือการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่รัฐบาลขัดต่อรัฐธรรมนูญสหรัฐอื่นจะตกเป็นโมฆะด้วยหรือไม่ (Judicial Review)

ผู้พิพากษาศาลฎีกาทั้งกล่าวเรียกว่า Federal Judges ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งโดยได้รับความเห็นชอบจากสภาสูงก่อนแล้ว ผู้พิพากษาเหล่านี้ดำรงตำแหน่งได้ตลอดชีวิต เว้นแต่จะลาออกเองหรือถูกไล่ออกเพราะความประพฤติเสื่อมเสีย

2. ศาลแห่งรัฐ (State Courts) ซึ่งแต่ละมลรัฐจัดตั้งขึ้นเอง ให้มีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งและคดีอาญาที่เกิดขึ้นในรัฐนั้น ๆ ซึ่งศาลของแต่ละรัฐทางก็มีลักษณะผิดแผกกัน ซึ่งพอจะแบ่งแยกได้ ดังนี้ คือ

2.1 ศาลชั้นต้น ได้แก่

2.1.1 ศาลแขวง ซึ่งเรียกว่า County Court หรือ Municipal Court มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งโดยจำกัดทุนทรัพย์และคดีอาญาโทษเล็กน้อย

2.1.2 ศาลครอบครัว (Family Court) มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาทต่าง ๆ ในครอบครัว

2.1.3 ศาลจราจร (Traffic Court) มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่เนื่องจากอุบัติเหตุเกี่ยวกับการจราจรอันเนื่องมาจากยานพาหนะต่าง ๆ

2.1.4 ศาลแห่งนคร (City Court) ตั้งอยู่ตามนครใหญ่ ๆ บางรัฐเรียกว่า Metropolitan Court มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งและคดีอาญาเล็ก ๆ น้อย ๆ

2.1.5 ศาลกลางคืน (Night Court) มีอำนาจพิจารณาคดีเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น คดีเมาสุราอาละวาด วิวาทกันในที่สาธารณะ เป็นต้น

2.1.6 ศาลจังหวัด (District Court) บางรัฐเรียกว่า Court of Common Pleas มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาและคดีแพ่งทุกควมตามกฎหมาย

2.2 ศาลอุทธรณ์ (Court of Appeals) มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้น

2.3 ศาลฎีกา (The Supreme Court) มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่กฎหมายของแต่ละมลรัฐอนุญาตให้ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ในรัฐนั้น ๆ ได้ ซึ่งมักจะเป็นฎีกาในเรื่องปัญหาข้อกฎหมายทั้งสิ้น¹

ผู้พิพากษาแห่งมลรัฐต่าง ๆ ซึ่งเรียกกันว่า State Judges นั้น การแต่งตั้งยอมเป็นไปตามกฎหมายของแต่ละมลรัฐจะบัญญัติให้เข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนมากมลรัฐต่าง ๆ ใช้วิธีการเลือกตั้งผู้พิพากษา บางรัฐให้วุฒิสภาของรัฐเป็นผู้แต่งตั้ง บางรัฐใช้วิธีการแต่งตั้งและเลือกตั้ง เช่น ศาลสูงใหญ่ภาครัฐเป็นผู้แต่งตั้งศาลชั้นต้นให้ราษฎรเลือกตั้ง ส่วนระยะเวลาดำรงตำแหน่งของผู้พิพากษาก็เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่โดยมากผู้พิพากษาศาลสูงมักจะได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งได้นานกว่าผู้พิพากษาศาลชั้นต้น²

ประวัติของระบบลูกขุน

การที่ชาวอังกฤษอพยพไปอยู่ในดินแดนอเมริกันต่างก็คุ้นเคยกับระบบการโตสวนและวิธีพิจารณาคดีโดยคณะลูกขุนเป็นอย่างดี แต่ในทางปฏิบัติชาวอังกฤษในดินแดนอาณานิคมได้ดัดแปลงระบบลูกขุนให้สอดคล้องกับความเป็นอยู่ของชาวอาณานิคม เช่น ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ยินยอมให้มีลูกขุนได้ 6 นาย เพราะเหตุว่าไม่อาจหาผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนได้ แม้ชาวอังกฤษในดินแดนใหม่นี้จะคุ้นเคยกับระบบลูกขุน

¹ John P. Dawson, A History of lay judges,

(Massachusetts : Havard University Press, 1960), pp. 35 - 43

² อุกฤษ มงคลนาวิน, ประวัติศาสตร์กฎหมายต่างประเทศ (สากล), (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์) 2514, หน้า 50-57

เป็นอย่างที่แล้วก็ตามแต่ในระยะแรก ๆ นั้นปรากฏว่าการพิจารณาคดีโดยลูกขุนได้รับความนิยมน้อยมาก ศักดิ์ศรีของลูกขุนและผู้พิพากษาก็ต่างกัน คุณความเองก็ให้ความเคารพในลูกขุนน้อยกว่าผู้พิพากษา

ในปี ค.ศ. 1734 ได้มีคดีสำคัญเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นในรัฐนิวยอร์ก¹ คืออัยการเป็นโจทกยื่นฟ้อง John Peter Zenger นักหนังสือพิมพ์เป็นจำเลย ขอให้หาว่าพิมพ์ข้อความหมิ่นประมาท ผู้ว่าการรัฐนิวยอร์ก ผู้พิพากษาในคดีนั้นซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากผู้ว่าการรัฐได้สั่งคณะลูกขุนว่าขอที่จำเลยอ้างว่าการพิมพ์ข้อความในหนังสือพิมพ์ดังกล่าวเป็นการใช้เสรีภาพในการพิมพ์นั้น คณะลูกขุนไม่จำต้องรับฟังหรือถือเป็นประเด็นแต่อย่างใด คณะลูกขุนต้องพิจารณาแต่เพียงว่าจำเลยพิมพ์ข้อความดังกล่าวจริงหรือไม่ เพราะถ้าจำเลยพิมพ์จริงจำเลยก็ควรมีความผิด ปรากฏว่าในคดีนั้นคณะลูกขุนได้วินิจฉัยว่าจำเลยไม่มีความผิด (not guilty) ทั้ง ๆ ที่จำเลยพิมพ์ข้อความดังกล่าวจริง นับแต่นั้นเป็นต้นมาถือกันว่าคณะลูกขุนเป็นตุลาการในข้อเท็จจริง ผู้พิพากษาเป็นตุลาการในข้อกฎหมาย และทางก็มีฐานะและเกียรติภูมิที่ทัดเทียมกันและผู้พิพากษาจะขมขู หรือกล่าวล่วงอำนาจของคณะลูกขุนมิได้ ซึ่งชาวอาณานิคมถือว่าการพิจารณาคดีโดยคณะลูกขุนเป็นสิทธิมูลฐานอันสำคัญของจำเลย และการที่รัฐบาลอังกฤษปฏิเสธสิทธิมูลฐานนี้เองทำให้ชาวอาณานิคมขัดเคืองและถือเป็นเรื่องหนึ่งของการประกาศอิสรภาพใน ค.ศ. 1776²

นอกจากนี้ การใช้ระบบลูกขุนไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาพิพากษาคดีในสหรัฐอเมริกาต่างจากระบบในอังกฤษ กล่าวคือ ขณะที่การใช้ระบบลูกขุนในอังกฤษ

¹ วิษณุ เกรื่องาม, กฎหมายแองโกล-อเมริกัน, (กรุงเทพมหานคร : คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520) หน้า 80 - 85

² Glanville Williams, The Proof of Guilt (London : Stevenson & sons, 1963), p. 75

เป็นเรื่องของประเพณีมประวัตศาสตร์ และเป็นส่วนหนึ่งของ Common Law
แต่ระบบลูกขุนในสหรัฐอเมริกาเป็นเรื่องของกฎหมายลายลักษณ์อักษร และรัฐ-
ธรรมนูญก่อน ค.ศ. 1789 รัฐธรรมนูญของหลายมลรัฐบัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่า สิทธิ
ที่จะขอให้มีการพิจารณาคดีโดยลูกขุนเป็นสิทธิพื้นฐานของประชาชน และเมื่อมีการ
ร่างรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาคลอกจนบทแก้ไขเพิ่มเติมในเวลาต่อมาก็ได้มีบท
บัญญัติทำนองเดียวกันนี้หลายมาตรา กล่าวคือ

บทแก้ไขเพิ่มเติมที่ 5 บัญญัติว่า บุคคลใดจะถูกพิจารณาในคดีที่มีโทษ
ถึงประหารชีวิตหรือลี้ภัยออกนอกราชอาณาจักรโดยปราศจากการชี้ขาดของ
คณะลูกขุนใหญ่ไม่ได้

บทแก้ไขเพิ่มเติมที่ 6 บัญญัติว่า ในการดำเนินคดีอาญาทั้งปวง
จำเลยทรงไว้ซึ่งสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีอย่างรวดเร็วและ
เปิดเผยโดยคณะลูกขุนซึ่งไม่มีอคติ ณ รัฐและท้องที่ที่ความผิดทาง
อาญาได้เกิดขึ้น

บทแก้ไขเพิ่มเติมที่ 7 บัญญัติว่า ในการฟ้องร้องคดีแพ่งตาม
กฎหมายที่มีทุนทรัพย์ในคดีเกินกว่า 20 ดอลลาร์ จำเลยมีสิทธิที่จะ
ได้รับการพิจารณาโดยคณะลูกขุน และข้อเท็จจริงใดที่ลูกขุนได้พิจารณาแล้ว
ศาลใดแห่งสหรัฐอเมริกาจะพิจารณาเป็นประการอื่นให้ผิดไปมิได้

1. ลูกขุนในประเทศสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกาได้รับอิทธิพลทางกฎหมายไปจากประเทศอังกฤษเป็นจำนวนมาก
เนื่องจากเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษมาก่อน ระบบกฎหมายของอังกฤษ
ตลอดจนการใช้ลูกขุนพิจารณาคดีได้แพร่หลายเข้าไปในสหรัฐอเมริกา จนเป็นที่ยอมรับ
นับถือตลอดมาจนทุกวันนี้ แม้กระทั่งรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาก็ได้ระบุว่าเป็น
สิทธิของประชาชนอเมริกันที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยลูกขุน ลูกขุนในสหรัฐอเมริกา

ประกอบด้วยคณะบุคคลจำนวน 12 คน ทำหน้าที่ในการพิจารณาคดีไม่ว่าจะเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญา ลูกขุนนี้มี 2 ประเภท คือ

1.1 คณะลูกขุนใหญ่ (Grand Jury) คือลูกขุนที่ทำหน้าที่พิจารณาไต่สวนคดีอาญาเป็นเบื้องต้นว่าสมควรจะส่งฟ้องจำเลยหรือไม่ ในกรณี คณะลูกขุนใหญ่จะพิจารณาโดยไม่จำเป็นว่าจำเลยถูกจับกุมตัวใดหรือยัง ถัดกันวาระบบการไต่สวนมูลฟ้องโดยคณะลูกขุนใหญ่เป็นการให้หลักประกันคุ้มครองผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาอย่างหนึ่ง

1.2 คณะลูกขุนน้อย (Petty Jury) คือลูกขุนซึ่งมีหน้าที่พิจารณาและวินิจฉัยชี้ขาดในปัญหาข้อเท็จจริง และเมื่อกล่าวถึงคำว่า "ลูกขุน" โดยไม่ระบุว่าเป็นลูกขุนใหญ่หรือลูกขุนน้อย ก็มักเป็นที่เข้าใจว่าหมายถึงคณะลูกขุนน้อย

ลูกขุนในประเทศสหรัฐอเมริกา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ .

2. คุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นลูกขุน ราษฎรทุกคนทั้งที่เป็นพลเมืองของรัฐไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง ผิวขาวหรือผิวดำย่อมมีหน้าที่ที่จะถูกเกณฑ์มาทำการคัดเลือกให้เป็นลูกขุนได้โดยทางราชการจะส่งหนังสือเกณฑ์ตามบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งของรัฐมาทำการคัดเลือกโดยศาลจะเป็นผู้ทำการคัดเลือกก่อนว่าผู้ถูกคัดเลือกมีความรู้พอที่จะตอบคำถามของศาลได้หรือไม่ และถ้าวานการคัดเลือกในชั้นนี้แล้ว ก็จะทำกาขึ้นบัญชีไว้และเมื่อเกิดคดีขึ้นและเป็นคดีที่ต้องใช้ลูกขุนในการพิจารณาคดีศาลก็จะมีหนังสือนัดบุคคลตามลำดับรายชื่อที่ขึ้นบัญชีไว้ให้มาศาลในวันต้นคดีพิจารณาเพื่อทำการคัดเลือกให้เป็นลูกขุนและจะถูกคัดเลือกให้เป็นลูกขุนในคดีใดนั้นบุคคลที่ถูกศาลนัดให้มาศาลไม่มีทางที่จะทราบล่วงหน้าได้เลย จึงเห็นได้ว่าประชาชนอเมริกันทุกคนมีหน้าที่ที่จะต้องเป็นลูกขุนตามหมายเรียกของทางราชการคล้ายกับถูกเกณฑ์ให้เข้ารับราชการทหารผู้ใดขัดขืนอาจถูกลงโทษทางอาญาได้

3. การคัดเลือกลูกขุนและการเรียกลูกขุน

เมื่อใดที่ทราบรายชื่อของผู้ที่หน้าที่จะต้องเป็นลูกขุนแล้ว หากเกิดคดีขึ้นทางราชการก็จะมีหนังสือแจ้งไปยังผู้ที่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีลูกขุนของศาล ศาลจะหมายเรียกบุคคลเหล่านั้นมานั่งเป็นลูกขุนพิจารณาคดี บุคคลเหล่านั้นต้องมาตามหมายเรียก โดยปกติศาลจะนัดให้บุคคลเหล่านั้นมาศาลเพื่อทำการคัดเลือกเป็นลูกขุนเอาไว้เป็นจำนวนมากซึ่งบางกรณีศาลต้องการลูกขุนเพียง 12 คน แต่นักให้บุคคลมาศาลเพื่อทำการคัดเลือกถึง 200 คน

ตามปกติการเขียนรายชื่อลูกขุนของสหรัฐอเมริกากระทำโดยเสมียนลูกขุนจากรายชื่อที่ได้รับการคัดเลือกจากพลเมือง แต่ในปัจจุบันนี้ได้มีการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ทำหน้าที่เรียกตัวบุคคลที่จะเข้ารับเลือกให้ทำหน้าที่ลูกขุนใน New York และ New Jersey เครื่องคอมพิวเตอร์ได้ทำการคัดเลือกลูกขุนและปรากฏผลเป็นหน้าจอ โดยได้คัดเลือกคณะลูกขุน 8 กลุ่มจากจำนวนรายชื่อ 275 ชื่อ โดยใช้เวลาเพียง 20 นาที

โดยหลักแล้วบรรดาผู้ที่มีความสัมพันธ์จะเป็นลูกขุน ต้องมาให้ศาลทำการคัดเลือกความบัญชีรายชื่อที่ทางศาลได้จัดทำไว้ การไม่มาศาลให้ทำการคัดเลือกดังกล่าวย่อมเป็นความผิดตามที่กฎหมายกำหนด แต่การไม่มาศาลเพื่อทำการคัดเลือกนั้นศาลอาจอนุญาตให้ไม่ตองมาทำการคัดเลือกได้ แต่บุคคลนั้นต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด คือ ต้องยื่น Affidavit ว่าตนเองไม่สามารถที่จะมาศาลได้โดยอ้างเหตุผลและความจำเป็นในการที่ไม่มาศาล และศาลจะอนุญาตเป็นราย ๆ ไปถ้าหากมีเหตุผลสมควร การไม่มาศาลดังกล่าวถือเป็นความผิดอาญารัฐานละเมิดอำนาจศาล

4. อำนาจหน้าที่ของลูกขุน

ในเรื่องอำนาจหน้าที่ของลูกขุนขึ้นอยู่กับนายความซึ่งเป็นตัวแทนของ ผู้พิพากษา คือ นายความมีอำนาจที่จะเสนอพยานหลักฐานต่อหน้าผู้พิพากษาและคณะ ลูกขุน ทั้งโจทก์และจำเลยจะถูกเรียกตัวและตรวจสอบตลอดจนการถามค้าน ผู้พิพากษาจะนั่งเป็นประธานในการนี้ แต่ผู้พิพากษาทั้งสองฝ่ายจะเริ่มเรื่องเอง ถ้าหากว่าพยานหลักฐานซึ่งคู่ความฝ่ายหนึ่งนำมาเสนอ คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งคัดค้าน ว่าไม่เกี่ยวข้องหรือรับฟังไม่ได้ตามกฎหมายลักษณะพยาน ผู้พิพากษาก็จะชี้ขาดว่า จะยอมรับหรือไม่ยอมรับพยานหลักฐานเหล่านั้น เมื่อนำพยานหลักฐานมาสืบเสาะ สืบเรียบร้อยแล้ว นายความจะแถลงปิดคดีด้วยวาจา ซึ่งจะเป็นการสรุปประเด็น คาง ๆ จากความคิดเห็นของนายความเอง

เมื่อนายความของทั้งโจทก์และจำเลยแถลงปิดคดีแล้ว ผู้พิพากษาก็ จะสรุปข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายให้คณะลูกขุนฟัง การแถลงนี้เรียกว่า charge โดยมีจุดมุ่งหมายให้คณะลูกขุนทราบถึงกฎหมายที่ยกมาปรับกับคดีผู้พิพากษาจะอ่าน ถ้อยคำพยานที่มาเบิกความให้ฟัง และจะเรียบเรียงคำพยานหลักฐานเหล่านั้นเป็น หมวดหมู่และชี้ให้เห็นว่าจุดไหนเป็นจุดสำคัญของการโต้แย้งหรือข้อสงสัยซึ่งคณะ ลูกขุนจะต้องตัดสิน หลังจากคณะลูกขุนได้ฟังคำแถลงจากผู้พิพากษาแล้ว คณะลูกขุน จะออกจากห้องพิจารณาและเข้าไปอยู่ในอีกห้องหนึ่งต่างหาก แล้วก็จะพิจารณาคดี นั้นเป็นการลับ ผู้พิพากษาไม่อาจเข้าไปในห้องนี้ได้ และไม่ว่าในเวลาใด ๆ ใน ระหว่างการพิจารณาลับของคณะลูกขุน ผู้พิพากษาไม่มีอำนาจที่จะทำการติดต่อกับ คณะลูกขุนหรือตัวลูกขุนคนใดคนหนึ่ง : เมื่อคณะลูกขุนได้ทำการตัดสินแล้วซึ่งโดยปกติ มักจะลงมติเป็นเอกฉันท์ คณะลูกขุนก็จะกลับมายังห้องพิจารณาและประกาศคำตัดสิน นั้นโดยไม่ต้องอธิบายเหตุผลในการพิจารณาคดีตัดสินนั้น

คำตัดสินของคณะลูกขุนส่วนใหญ่แล้วจะได้รับการปฏิบัติคาม แต่ยังมี พฤติการณ์บางอย่างที่ทำให้คำตัดสินนั้นไม่มีลักษณะเด็ดขาด คือถ้าหากผู้พิพากษาเชื่อว่า

คำตัดสินนั้นไม่มีเหตุผล ผู้พิพากษาสามารถยับยั้งคำตัดสินนั้นได้ และเมื่อคำตัดสินนั้นถูกยับยั้ง ก็นั้นจะต้องได้รับการพิจารณาซ้ำต่อหน้าผู้พิพากษาและคณะลูกขุนอื่น ๆ แต่คำตัดสินของลูกขุนที่ใหม่โดยตัวจำเลยในคดีอาญา ผู้พิพากษาก็ไม่มีสิทธิยับยั้งได้

5. กระบวนการพิจารณาโดยคณะลูกขุน

กระบวนการพิจารณาคดีโดยคณะลูกขุนนี้โดยปกติแล้ว ลูกขุนคณะหนึ่ง ๆ จะมี 12 คน จะเป็นชายล้วนหรือหญิงล้วนหรือชายและหญิงก็ได้ ซึ่งในจำนวน 12 คนนี้อาจเพิ่มขึ้นหรือลดลงก็ได้ตามความจำเป็นและภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนด สำหรับการพิจารณารรศาลลูกขุนก็จะนั่งใน Enbane ทั้งนี้ ไม่ว่าการพิจารณาจะยาวนานเท่าใด โดยปกติลูกขุนจะได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าชดเชยอย่างเพียงพอ ลูกขุนแต่ละคนได้รับการสันนิษฐานว่าจะรับฟังคดีโดยไม่ลำเอียง และควยจิตใจที่กว้างสำหรับคู่ความทั้งสองฝ่าย และจะต้องไม่นำข้อความที่ได้มีการปรึกษาหารือไปกล่าวกับผู้ใด แม้จะเป็นคนที่สนิทชิดชอบกับตนและเมื่อสิ้นสุดการไต่สวน ลูกขุนก็จะออกจากห้องพิจารณาเพื่อพิจารณาจนกว่าจะได้คำตัดสิน ถ้าหากการพิจารณานี้ได้กระทำต่อไปจนถึงเวลากลางคืน ลูกขุนก็จะต้องพักในบริเวณศาล หรือบริเวณที่ศาลกำหนดเพื่อทำการพิจารณาต่อไปในวันรุ่งขึ้น และหลังจากนั้นถ้าหากยังไม่อาจให้คำตัดสินได้ ผู้พิพากษาจะกล่าวคำเนิ่นคดีที่ยังสรุปไม่ได้ (A Hung Jury) และเลิกมคดีพร้อมทั้งลงทะเลเป็นคำพิพากษา (De Novo)

ตัวอย่างของคดีที่ไม่อาจสรุปได้ที่มีชื่อเสียงได้แก่คดี First Alges Hiss เมื่อลูกขุนได้ชวาคควยคะแนน 8 ต่อ 4 ผู้พิพากษาของศาล Federal District คือ Mr. Samuel Kauffman ประกาศว่า เป็น A Hung Jury และหลังจากนั้นไม่นาน Hiss ซึ่งเป็นจำเลยก็ถูกพิพากษาว่ามีความผิดโดยผู้พิพากษา Henry W. Goddard ภาพพจน์เกี่ยวกับความรู้สึกทางจิตใจในความไม่ยุติธรรมไม่เพียงแต่จะเกิดขึ้นกับลูกขุนคนเดียวเท่านั้น แต่ลูกขุนทั้ง 12 คน ก็ได้ให้ความเห็นในเรื่องนี้

6. การกลับคำชี้ขาดของลูกขุน

ในคดีแพ่งและในบางรัฐ ผู้พิพากษาอาจจะกลับคำชี้ขาดของคณะลูกขุน กรณีมักจะปรากฏในคดีประมาทซึ่งเป็นเรื่องที่ลูกขุนไม่มีความรู้ทางกฎหมายในแบบของคำชี้ขาดที่ผิดพลาดอย่างมาก คดีของ Federal Court ในเรื่องนี้ได้ปรากฏอย่างกว้างขวาง เมื่อปี ค.ศ. 1959 เพราะเหตุว่าเกิดการขัดแย้งกันระหว่างผู้พิพากษา Douglas และผู้พิพากษา Whitaker ในคดี Inman v. Baltimore and Ohio Railroad ลูกขุนของ District of Columbia ได้ระบุว่าการรถไฟของรัฐผิดในความประมาทของพนักงานขับรถที่เมาสุราซึ่งประมาทในการนำรถเข้าออกและจอดที่ชานชาลาทำให้ชนชายคนหนึ่งได้รับความเสียหาย และได้ให้ค่าเสียหายเป็นเงิน 25,00 เหรียญ อย่างไรก็ตามผู้พิพากษาใน United States District Court ซึ่งได้นำพิจารณาในคดีนั้นได้ให้คำตัดสินยกคำชี้ขาดนั้นว่าไม่ชอบด้วยเหตุผล เมื่อศาลอุทธรณ์ของสหรัฐอเมริกาได้พิจารณาและเห็นชอบด้วยกับคำตัดสินของผู้พิพากษานี้ Inman ซึ่งเป็นโจทก์จึงได้ฎีกาต่อไปยังศาลสูงสุดซึ่งได้ลงความเห็นด้วยคะแนน 5 ต่อ 4 โดยเห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลล่าง ซึ่งทำให้ผู้พิพากษา Douglas ไม่พอใจและยืนยันเหตุผลที่ว่าศาลสูงสุดมีหน้าที่จะบังคับใช้กฎหมายโดยให้หลักประกันและความสำคัญแก่การพิจารณาคดีโดยลูกขุนและป้องกันศาลล่างจากการพิพากษาที่เลวทรุดตอมาตราบฐานมากเกินไป

ผู้พิพากษาอาจจะตัดสินกลับคำชี้ขาดของลูกขุน ถ้าหากประจักษ์ชัดถึงการกำหนดที่ผิดพลาดของกฎหมายอันเกี่ยวข้องกับคดี ในศาลของสหรัฐอเมริกาได้มีข้อแตกต่างไปจากระบบลูกขุนในอังกฤษและประเทศทางภาคพื้นยุโรป ซึ่งผู้พิพากษาหนึ่งพิจารณาได้รับอนุญาตให้กลับคำชี้ขาดของลูกขุนได้ถ้าหากปรากฏว่าตลอดการพิจารณานั้นผู้พิพากษามีได้ เชื่อมั่นนำหนักคำพยาน นอกจากนี้ผู้พิพากษาหนึ่งพิจารณาคดีมีอำนาจที่จะนำคดีออกจากการพิจารณาของคณะลูกขุนถ้าหากปรากฏว่าในคดีนั้นมีแต่ปัญหาข้อ

กฎหมายไม่มีปัญหาข้อเท็จจริง

นอกจากนี้ ผู้พิพากษาและลูกขุนอาจมีความเห็นพ้องตรงกันที่จะลงโทษจำเลย แต่อาจจะไม่เห็นด้วยในบทกฎหมายที่กำหนดความผิด และในกระบวนการพิจารณาของรัฐบาลมลรัฐในภาคใต้ ก็ให้โอกาสลูกขุนในการที่จะกำหนดโทษ (set the penalty) ซึ่งจะได้จากในคดีฆาตกรรมที่ยอมให้ลูกขุนมีอำนาจกำหนดโทษประหารชีวิตได้

นอกจากนี้ ผู้พิพากษาและลูกขุนอาจจะเห็นชอบด้วยกันที่จะลงโทษ และแม้แต่ในเรื่องที่กฎหมายจะกำหนดความผิด แต่ไม่เห็นพ้องตรงกันในระดับของการกำหนดโทษ และในกรณีที่มีความเห็นขัดแย้งกันในเรื่องการกำหนดโทษ เช่น ลูกขุนก็มักจะเอนเอียงไปในทางที่ให้ประโยชน์แก่จำเลยมากกว่า และในโอกาสสุดท้ายสำหรับการขัดแย้งกันระหว่างผู้พิพากษากับลูกขุน กฎหมายกำหนดให้ลูกขุนเป็นผู้กำหนดโทษ

ในคดีแพ่ง ถ้าหากเป็นกรณีที่มีความเห็นแตกต่างกับลูกขุนไม่อาจที่จะฟังความเห็นใดนอกจากจะได้รับความยินยอมของคู่ความและเมื่อใดก็ตามที่มีความหวังว่าการพิจารณาโดยลูกขุนจะให้ประโยชน์แก่จำเลยมากกว่าคู่ความฝ่ายที่เห็นเช่นนั้น ก็ยังคงยืนยันว่าจะให้ลูกขุนพิจารณาคดี ดังนั้น ในคดีแพ่งแม้ว่าผู้พิพากษาหรือลูกขุนจะมีความเห็นแตกต่างกัน ก็ยังขึ้นอยู่กับความต้องการของคู่ความที่จะให้คดีนี้มีการพิจารณาคดีโดยลูกขุนหรือไม่

1

Rene David, Major legal Systems in the World Today,
(London : Stevens & Sons; 1978) pp. 378 - 382

7. กระบวนการควบคุมลูกขุน

เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พิพากษา และลูกขุนในการพิจารณาคดีอาญาซึ่งจะเป็นระบบที่ตรวจสอบและคานกัน (Checks and Balances) มีกฎหมายหลายฉบับที่กำหนดถึงคุณภาพในกระบวนการ ยุติธรรมที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่นในกรณีที่ลูกขุนได้รับคำแนะนำในเรื่องกฎหมาย ไม่ว่าจะขอเสนอแนะนั้นจะเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ และแม้คำแนะนำนั้นอาจจะ นำเข้าไปในห้องพิจารณาไต่หรือไม่ก็ตาม หรือแม้ว่าจะเป็นกรณีที่อาจให้คำแนะนำ ได้ก็ตาม ลูกขุนก็ยังต้องมีหน้าที่พิจารณาคดีในปัญหาข้อเท็จจริงเท่านั้น ส่วนการ ชี้ขาดในปัญหาของกฎหมายเป็นหน้าที่ของผู้พิพากษาที่จะปรับบทกฎหมายและชี้ขาดความ คำชี้ขาดของลูกขุน

ระบบลูกขุนในอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ในส่วนที่แตกต่างกันอันเกี่ยวกับบทบาทของผู้พิพากษาในการพิจารณา ในอังกฤษนั้นการสรุปคดี (summing up) ผู้พิพากษาไม่เพียงแต่ปรับบทกฎหมายให้เข้ากับคำชี้ขาดของคณะลูกขุนเท่านั้น แต่ยังสามารถสรุปถึงหลักฐานต่าง ๆ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าผู้พิพากษามีความรู้สึกอย่างไรในถ้อยคำของ จำเลย บทบาทของผู้พิพากษาในการพิจารณาในสหรัฐอเมริกาได้น้อยมาก ผู้พิพากษา มีสิทธิเพียงจะปรับบทกฎหมายแก่คดีเท่านั้น แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการจรรยาบรรณอื่น ในการพิจารณาคดี เช่น การยอมรับน้ำหนักในถ้อยคำของพยาน ผู้พิพากษาของสหรัฐอเมริกาเมื่ออำนาจมากกว่า

8. การอุทธรณ์ฎีกา คดีชี้ขาดตัดสินโดยลูกขุน

ตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา ผู้พิพากษาจำต้องยอมรับคำชี้ขาดตัดสินของ ลูกขุน แม้ว่าผู้พิพากษาจะเห็นว่าลูกขุนได้ชี้ขาดตัดสินข้อเท็จจริงไปโดยไม่ถูกต้อง กฎหมายที่ตนได้กำหนดไว้ก็ตาม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า คำชี้ขาดตัดสินคดีของลูกขุน ถือเป็นที่สุด มีเพียงบางมลรัฐเท่านั้นที่อาจอุทธรณ์คำชี้ขาดตัดสินได้ ในกรณีที่

ศาลพิพากษาให้ปล่อยตัวจำเลยซึ่งหมายความว่าศาลพิพากษาตามคำชี้ขาดของลูกขุนว่าจำเลยมีความผิด จำเลยยอมอุทธรณ์คำพิพากษานั้นได้ แต่ศาลพิพากษาตามคำชี้ขาดของลูกขุนว่าจำเลยไม่มีความผิดให้ปล่อยตัวจำเลยแล้ว โจทก์ยอมอุทธรณ์ไม่ได้

ในกรณีที่ผู้พิพากษาละเลยไม่อธิบายหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการชี้ขาดตัดสินข้อเท็จจริงในคดีนั้นแล้ว ความยอมมีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลไปยังศาลที่สูงกว่าได้ ส่วนกรณีที่ลูกขุนวินิจฉัยชี้ขาดข้อเท็จจริงผิดอย่างเห็นได้ชัดและมีผลใหญ่พิพากษาของตัดสินค่านั้น ย่อมเป็นโมฆะและคู่ความยอมอุทธรณ์ได้ หรือในกรณีที่ลูกขุนพิจารณาคำให้การซึ่งขัดแย้งกันเองจากบันทึกของเจ้าหน้าที่ของศาลซึ่งได้ส่งให้ลูกขุนพิจารณาและลูกขุนได้วินิจฉัยชี้ขาดผิดพลาดอันเนื่องมาจากคำให้การซึ่งขัดแย้งกันเองคู่ความยอมมีสิทธิอุทธรณ์ได้¹

9. ระบบลูกขุนในปัจจุบัน

ตาม Common Law คณะลูกขุนในคดีอาญามี 12 คน และต้องชี้ขาดคดีด้วยมติเอกฉันท์ แต่ตามจารีตประเพณีของสหรัฐอเมริกา คณะลูกขุนอาจประกอบด้วยบุคคลน้อยกว่า 12 คนก็ได้ และไม่จำเป็นต้องชี้ขาดด้วยมติเอกฉันท์ นอกจากนี้ รัฐต่าง ๆ ได้ขยายหลักเกณฑ์เกี่ยวกับระบบลูกขุนออกไปมากมาย เช่น ในรัฐแคลิฟอร์เนีย และอิลลินอยส์ จำเลยอาจสละสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาโดยคณะลูกขุนในคดีประเภทใด ๆ ก็ได้ ในรัฐไวโอมิงจำเลยต้องออกปากร้องขอการ

---

¹ Melvin M. Belli, Ready For the Plaintiff (New York : Henry Holt and Company, 1960) pp. 161 - 170

พิจารณาคดีโดยคณะลูกขุน มีนัยนั่นคือว่าจำเลยสถานะสิทธิ ในรัฐเท็กซัส จำเลย อาจสถานะสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยคณะลูกขุนในคดีประเภทใดก็ได้ วันแต่ ในคดีอาญาโทษถึงประหารชีวิต และอัยการฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยเต็มตามอัตรา ของกฎหมาย ในรัฐแคลิฟอร์เนีย จำเลยไม่มีสิทธิขอรับการพิจารณาโดยคณะลูกขุน ในคดีความผิดลหุโทษ ในรัฐอิลลินอยส์ จำเลยมีสิทธิคัดค้านผู้จะเป็นลูกขุนในคดี ของตนได้โดยไม่ต้องแสดงเหตุผลโดยคัดค้านได้เพียง 20 ครั้งในคดีที่มีโทษประหาร ชีวิต 10 ครั้งในคดีที่มีโทษจำคุก และ 5 ครั้งในคดีที่มีโทษสถานอื่น¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

---

¹ Rupert Cross, An Introduction to Criminal Law
(London : Butterworth, 1959), pp. 3 - 9